WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Charlotte

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op de vensterbank	4
C	C van Camping	8
H	H van Heuvels	13
A	A van Appelboomgaard	18
R	R van Rietland	23
L	L van Landtong	28
O	O van Ondiep water	33
T	T van Toren	38
T	T van Terp	42
E	E van Eb	46
	Alle letters thuis	50
	Jouw dierenlijst	55
	Oorkonde	57
	Antwoorden	58

Een duif op de vensterbank

Het was zaterdagochtend. Charlotte zat op de vloer van haar kamer en bouwde een hoge toren van blokken. Tik-tik, klonk het tegen het raam. De toren wiebelde. Op de vensterbank zat een duif! Hij was grijs, met een glimmend groen kraagje en oranje kraaloogjes.

Aan één poot hing een piepklein kokertje. Het raam stond op een kier. ‘Roekoe,’ klonk het door de kier. ‘Ben jij Charlotte?’ Charlotte keek met grote ogen. Duiven kunnen toch niet praten? ‘Ja, dat ben ik,’ zei Charlotte. ‘Gelukkig,’ zuchtte de duif. ‘Ik ben Pluim, de postduif van de Kaartenmaker. Ik heb iets voor jou.’

De Namenkaart van
CHARLOTTE

Zo zag de kaart eruit: nog helemaal leeg. Op elk rondje wacht een letter van jouw naam.

C van Camping

Ze stonden op een camping in het bos. Tussen de dennen stond een oranje tentje. Het rook naar hars en een beetje naar pannenkoeken. ‘Kamperen!’ zei Charlotte. ‘Een camping met een C,’ zei Pluim. ‘Een woord dat met een C begint. Dat vind je niet elke dag.’

Charlotte keek naar het tentje. ‘Slapen hier mensen?’ ‘Vannacht wel,’ zei Pluim.

‘Maar nu zijn ze aan het wandelen. We blijven netjes van hun spullen af.’ Er viel iets op het dak van de tent. Pok! En nog een keer. Pok! Het was een stukje dennenappel.

Charlotte keek omhoog. Op een tak zat een eekhoorn met een rode vacht en een pluimstaart. Hij knaagde aan een dennenappel en de schubjes vielen naar beneden. ‘Hij eet de zaadjes eruit,’ zei Pluim. ‘Daar zit lekker eten in.’

De eekhoorn rende naar beneden, met zijn kop omlaag. Hij sprong over het gras en begon te graven. Hij stopte een nootje in de grond en duwde er aarde overheen. ‘Hij verstopt zijn eten,’ zei Charlotte. ‘Voor later,’ zei Pluim. ‘Maar hij vindt niet alles terug. Uit een vergeten nootje groeit soms een nieuwe boom.’ ‘Dus de eekhoorn plant een bos,’ zei Charlotte. ‘Een heel klein beetje.’

De eekhoorn keek even om. ‘Niet voeren,’ zei Pluim. ‘Hij vindt zelf genoeg.’

Echt waar!

De eekhoorn

Een eekhoorn verstopt in de herfst nootjes en zaden in de grond. Hij vindt ze niet allemaal terug. Uit een vergeten nootje kan een nieuwe boom groeien.

Zo groot	21 tot 25 centimeter, met een staart van 14 tot 22 centimeter
Eet graag	zaden uit dennenappels, eikels, nootjes, bessen en paddenstoelen
Zo herken je hem	rode vacht, pluimstaart en in de winter pluimpjes op de oren

Raadsel: wie ben ik?

Ik heb een rode vacht en een grote pluimstaart. Ik verstop nootjes in de grond. Wie ben ik?

Het goede antwoord vind je op p. 58.

L van Landtong

Pluim zat al op de schouder van Charlotte. ‘Volgende stop: de L,’ zei hij, net een conducteur. Woesj! Ze stonden op een landtong: een smal stuk land dat ver het water in stak, als een lange tong.

Aan alle kanten zag je water. Aan het eind stonden een paar oude houten palen. ‘Het lijkt wel of het land zijn tong uitsteekt naar de zee,’ zei Charlotte. Pluim stak ook zijn tong uit.

Dat lukte niet zo goed met een snavel.

Op de hoogste paal zat een grote zwarte vogel. Hij hield zijn vleugels wijd uit, en hij bewoog niet. Net een vlag. Of een zwarte paraplu. ‘Wat doet hij nou?’ vroeg Charlotte. ‘Een aalscholver,’ zei Pluim. ‘Hij heeft gedoken naar vis. Nu laat hij zijn vleugels drogen in de zon en de wind.’ ‘Maar hij is toch een watervogel?’ vroeg Charlotte. ‘Dan wordt hij toch niet nat?’ ‘Zijn veren worden wél nat bij het duiken,’ zei Pluim. ‘Daarom gaat hij daarna zo zitten. Als wasgoed aan de lijn.’

De aalscholver draaide zijn kop. Hij had een haakje aan het puntje van zijn snavel en groene ogen. Toen dook er verderop een tweede aalscholver onder water. Charlotte wachtte. Hij bleef lang weg. Eindelijk kwam hij boven, met een visje dwars in zijn snavel.

Hup, met de kop naar voren naar binnen. ‘Hij slikt hem in één keer door!’ zei Charlotte. ‘Zonder kauwen.’ ‘Vogels kauwen niet,’ zei Pluim. ‘Dat zou ik ook niet kunnen.’

